

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 15C/201/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208727
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2015:2214208727.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobcu: I. S., J.. XX. M. XXXX, bytom N. E. XXX/XX, O. N., zastúpeného: JUDr. Tamás Puskás, advokát, Dunajská Streda, proti žalovanému: POHOTOVOST s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o určenie, že žalovaný nemá právo vykonávať zrážky zo mzdy, takto

rozhodol:

- I. Určuje sa, že žalovaný nemá od 24. júna 2008 právo na vykonávanie a výplatu zrážok zo mzdy žalobcu podľa dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov podpísanej žalobcom a žalovaným 8. januára 2004.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 212,70 € (tvorenú len trovami právneho zastúpenia) do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku do rúk JUDr. Tamása Puskása, advokáta.
- III. Náhrada trov konania prevyšujúcich 212,70 € (t. j. náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 115,52 €) sa žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou došlou súdu 29. apríla 2014 po jej zmene, ku ktorej došlo na pojednávaní 11. decembra 2014 a ktorú súd pripustil v rovnaký deň uznesením č.k. 15 C 201/2014-62), domáhal určenia, že „žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 8. januára 2004 od 14. októbra 2007“. V žalobe (v rozsahu, v akom to zostalo relevantné aj po jej zmene) žalobca predniesol, že 8. januára 2004 uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX, ktorej predmetom bol úver 10.000 býv. Sk, ktorý mal žalobca splácať v 20 dvojtýždňových splátkach po 900 Sk (teda celkovo mal splatiť 18.000 Sk). Zmluva však neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere náklade (RPMN), takže sa považovala za bezúročnú a bez poplatkov a žalobca mal vrátiť len požičaných 10.000 Sk. Žalobca však reálne vrátil len 5.900 Sk, vo vzťahu k zvyšku nároku (4.100 Sk) namietol jeho premlčanie.

Spolu s touto zmluvou žalobca a žalovaný uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy na samostatnom formulári (hoci zhodná dohoda bola aj súčasťou formulára zmluvy o úvere). Žalovaný túto dohodu 15. apríla 2014 predložil zamestnávateľovi žalobcu (spoločnosti DEICHMANN - Logistik SK, s.r.o.) a žiadal výplatu zrážok zo mzdy žalobcu na úhradu časti svojho nároku, ktorý je už premlčaný. Pri zmene žaloby žalobca svoj prednes doplnil v tom zmysle, že nárok žalovaného zo zmluvy o úvere sa premlčal 14. októbra 2007 a dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút má akcesorický charakter, takže sa premlčiava spolu s hlavným záväzkom. Preto po premlčaní hlavného záväzku je premlčané aj právo žalobcu domáhať sa uspokojenia zo zrážok zo mzdy.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k (pôvodnej žalobe) žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy je legitímny zabezpečovací inštitút, dohoda z 8. januára 2004 je výsledkom konsenzu oboch účastníkov a je legitímnym prostriedkom zabezpečenia nároku žalovaného (veriteľa). Predstavuje samostatný dokument a nie je súčasťou zmluvy o úvere. V dôsledku toho je platná a ako taká

spôsobuje predpokladané právne následky. Žalovaný okrem toho spochybnil existenciu naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení.

Zmenená žaloba (odpis zápisnice z pojednávania, na ktorej došlo k zmene) bola žalovanému doručená do vlastných rúk 2. januára 2015 spolu s uznesením, ktorým bola zmena žaloby pripustená. Žalovaný však len odkázal na svoje predošlé vyjadrenie.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie (§ 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), ktoré prebehlo v termínoch 7. novembra a 11. decembra 2014 a 13. februára 2015. Žalovaný sa na žiadne pojednávanie nedostavil, svoju neprítomnosť však ospravedlnil a nežiadal o odročenie, preto súd podľa § 101 ods. 2 O. s. p. vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. Na pojednávaniach súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi (zmluvou o úvere z 8. januára 2004, dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov z 8. januára 2004, potvrdeniami o vklade na účet z 19. februára 2004, 3. a 15. marca 2004, 20. septembra 2004, 25. júla 2006, žiadosťou žalovaného o zrážky zo mzdy z 15. apríla 2014, dodatkom č. 2 k pracovnej zmluve z 30. septembra 2013, dodatkom č. 4 k pracovnej zmluve z 30. septembra 2014, splátkovým kalendárom z 8. januára 2004) a v spojení so skutočnosťami známymi všeobecne, známymi súdu z jeho úradnej činnosti, resp. nespornými (§ 121, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

4. a) Žalobca je spoločnosťou, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom.

b) Žalobca ako veriteľ (zastúpený mandatórom) a žalovaný ako dlžník podpísali 8. januára 2004 listinu (na formulár žalovaného) označenú ako „Zmluva o úvere“ č. XXXXXXXX, v ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 10.000 Sk. Dlžník sa v nej zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o „príslušný poplatok“ 8.000 Sk, teda celkovo 18.000 Sk, v 20 dvojtýždňových splátkach po 900 Sk počnúc 22. januárom 2004. Súčasťou zmluvy bolo aj splnomocnenie pre advokáta Mgr. Tomáša Kušnira okrem iného na urobenie vyhlásenia vo forme notárskej zápisnice, ktorá bude slúžiť ako exekučný titul. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by žalobca konal v rámci svojho podnikania, povolania alebo profesie. Listina neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov.

c) V ten istý deň žalobca (zastúpený mandatórom) a žalovaný podpísali aj listinu označenú ako „Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov“. V časti I tejto listiny sa uvádza, že obaja uzavreli zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi 18.000 Sk, ako aj úrok z omeškania 0,25 % z dlžnej sumy denne. Celková výška pohľadávky v písm. b) tejto časti však nebola vyplnená. V časti II tejto dohody dlžník prejavil súhlas s tým, „aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok a aby jeho zamestnávateľ / vyplácaateľ dôchodku: (nasledujú údaje vtedajšieho zamestnávateľa, pozn.) zrážal mesačne z jeho mzdy / dôchodku čiastku ...1620... Sk a uhradil ju na účet veriteľa... až do celkovej výšky pohľadávky uvedenej v čl. I písm. b) tejto zmluvy...“ V časti III bolo dohodnuté, že dohoda bude podkladom na vykonávanie zrážok aj u každého ďalšieho zamestnávateľa, pričom dlžník sa (pod hrozbou zmluvnej pokuty 2.000 Sk) zaviazal bez meškania upovedomiť zamestnávateľa o uvedenej dohode a veriteľa o novom zamestnávateľovi.

d) Okrem toho v ten istý deň žalobca a žalovaný podpísali tretiu listinu označenú ako „SPLÁTKOVÝ KALENDÁR“, podľa ktorého bola prvá splátka 900 Sk splatná 22. januára 2004 a ďalšie boli splatné 5. a 19. februára, 4. a 18. marca, 1. 15. a 29. apríla, 13. a 27. mája, 10. a 24. júna, 8. a 22. júla, 5. a 19. augusta, 2., 16. a 30. septembra a 14. októbra 2004. Splátkový kalendár obsahoval ďalej ustanovenie, podľa ktorého pri omeškaní splátky o 7 a viac dní je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu 300 Sk, a navyše pri omeškaní s dvoma po sebe idúcimi splátkami sa stáva splatným celý dlh.

e) Žalobca zaplatil žalovanému minimálne šesť splátok po 900 Sk, teda spolu 5.400 Sk. Vzhľadom na to, že ďalšie splátky nesplácal, Mgr. Kušník na základe udeleného splnomocnenia (v texte zmluvy o úvere) spísal v mene žalobcu u notára 13. augusta 2004 vyhlásenie „o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e) O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.“, ktoré notár osvedčil vo forme notárskej zápisnice. V ňom žalobca (zastúpený uvedeným advokátom) uznal záväzok voči žalovanému vo výške 11.880 Sk s 0,25 % denným úrokom z omeškania

od 14. apríla 2004 do zaplatenia. Na základe tejto zápisnice bola začatá exekúcia (sp. zn. tun. súdu 11 Er 1286/2004), v ktorej žalobca zaplatil žalovanému (minimálne) ďalších 500 Sk (25. júla 2006). Uznesením tun. súdu č. k. 11 Er 1286/2011-20 z 26. januára 2011, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 CoE 191/2012 z 31. januára 2013, bola uvedená exekúcia právoplatne zastavená v podstate z dôvodu, že splnomocnenie udelené Mgr. Kušnírovi v zmluve o úvere je neplatné. V dôsledku toho nemôže byť platná ani notárska zápisnica (úkony v nej obsiahnuté), na ktorej základe sa exekúcia vykonávala. Zo skutkového stavu nebolo zistené, či a prípadne kedy sa žalobca domáhal od žalovanej vrátenia vymožených súm.

f) Žalobca najneskôr od 1. októbra 2013 je v pracovnom pomere u spoločnosti DEICHMANN - Logistik SK s.r.o., pričom od 1. októbra 2014 je jeho pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. Žalovaný listom z 15. apríla 2014 oznámil tejto spoločnosti (zamestnávateľovi), že so žalobcom uzavrela zmluvu o úvere a tiež dohodu o zrážkach zo mzdy (ktorú pripojil), a požiadal ju, aby z jeho mzdy vykonávala zrážky až do úhrnnej sumy 2.654,47 €. Pre prípad nerešpektovania tejto skutočnosti žalovaný upozornil zamestnávateľa na uplatňovanie nárokov na náhradu škody voči nemu. Uvedený list bol zamestnávateľovi nesporne doručený. Nebolo však zistené, či zamestnávateľ aj reálne so zrážkami zo mzdy začal.

g) Predbežným opatrením tun. súdu č. k. 15 C 201/2014-16 z 20. mája 2014 bolo zamestnávateľovi vykonávanie ďalších zrážok zakázané až do skončenia prebiehajúceho konania.

5. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

a) Skutkové zistenie v bode 4 písm. a) je skutočnosťou všeobecne známou, resp. známou súdu z úradnej činnosti (množstvo exekučných návrhov, v ktorých žalovaný vystupuje ako spoločnosť poskytujúca úvery nebankovým spôsobom).

b) Skutkové závery v bode 4 písm. b) až d) sú v podstate len reprodukciou listinných dôkazov (zmluvy o úvere, dohody o zrážkach zo mzdy a splátkového kalendára), voči pravosti a pravdivosti ktorých neboli námietky.

c) Skutkový záver v bode 4 písm. e) bol zistený z listinných dôkazov (kópií bankových zloženiek), ako aj z obsahu uznesenia tun. súdu č. k. 11 Er 1286/2004-20, v ktorom boli skutkové okolnosti exekúcie podrobne popísané a ktoré sa týkalo exekúcie medzi žalobcom ako povinným a žalovaným ako oprávneným, takže im bolo obom známe.

d) Záver o trvaní pracovného pomeru vyplynul z obsahu listinných dôkazov - dodatkov k pracovnej zmluve (je zrejmé, že pracovný pomer trval aj pred 1. októbrom 2013, avšak súd nepovažoval za potrebné v tomto smere vykonávať ďalšie dokazovanie, keďže v tomto konaní je relevantné len obdobie od 15. apríla 2014) a výzvy žalovaného adresovaného zamestnávateľovi. Doručenie tejto výzvy žalovaný nespochybnil, žalobca potvrdil a vyplynulo aj z toho, že žalobca disponoval kópiou z neho, ktorú mu odovzdal jeho zamestnávateľovi (takže mu musela byť doručená).

e) Zistenie v bode 4 písm. g) je len reprodukciou doterajšieho konania v tu prerokúvanej veci.

Právne vec súd posúdil takto:

6. Žalobca sa v prerokúvanej veci po zmene žaloby domáha určenia, že žalovanému nesvedčí určité právo, ktoré by mu malo svedčať v zmysle uzavretej dohody z 8. januára 2004, teda v podstate určenia, že tu takéto právo (žalovaného) nie je. V zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku sa určenia, že tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, možno domáhať len vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem. Podľa judikatúry ide pri skúmaní naliehavého právneho záujmu o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porov. R 17/1972).

Podľa názoru súdu žalobca v prerokúvanej veci preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalovaný svojím konaním (predloženie dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi) totiž celkom zreteľne ohrozuje práva žalobcu, a to konkrétne právo na mzdu za vykonanú prácu od svojho zamestnávateľa. Z ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka pritom vyplýva, že zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky zo mzdy v podstate už na základe samotného predloženia dohody, a nie je v zásade povinný posudzovať jej platnosť alebo účinky, resp. nie je povinný sám riešiť otázky prípadnej spornosti tejto dohody medzi jej stranami, keďže on sám nie je stranou. Prípadné spory medzi účastníkmi dohody o jej platnosť alebo účinky by mohol zamestnávateľ riešiť len plnením zrážok do súdnej úschovy z dôvodu, že má pochybnosti o osobe veriteľa, čo by však pre žalobcu ako zamestnanca malo v podstate ten istý následok, t. j. nevyplácanie časti mzdy, na ktorú má inak nárok. Len čo došlo k predloženiu dohody z 8. januára 2004 zamestnávateľovi žalobcu, stalo sa právne postavenie žalobcu neistým, keďže zamestnávateľ mu má začať krátiť reálne vyplatenú mzdu napriek tomu, že podľa jeho tvrdenia žalovaný už nemá právo požadovať od žalobcu žiadne platby na uspokojenie svojich nárokov, ktoré sú podľa žalobcu premlčané. V prerokúvanej veci je tak naliehavo potrebné ustáliť, či žalobca právo uplatňovať dohodu o zrážkach zo mzdy má alebo nemá. Takýmto určením sa totiž odstráni spornosť tejto otázky a odstránenie tejto spornosti bude mať za následok aj konečné vyriešenie otázky, či zamestnávateľ žalobcu má alebo nemá vykonávať žiadané zrážky. Takýmto určením sa zároveň predíde žalobe/žalobám na plnenie, ktoré by musel žalobca podávať voči žalovanému na vydanie (zaplatenie) sumy inkasovanej na základe každej jednotlivéj vykonanej zrážky. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný.

7. Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov bola uzavretá 8. januára 2004 v písomnej forme, pričom o jej formálnej platnosti podľa názoru súdu niet pochyb. V danom čase neboli ešte účinné ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, na ktoré sa žalobca odvolával. Tie boli totiž do Občianskeho zákonníka doplnené až novelou vykonanou zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1. apríla 2004. Podľa § 879f ods. 3 a 4 Obč. zák. však museli byť spotrebiteľské zmluvy uzavreté pred 1. aprílom 2004 uvedené do súlade s touto novelizáciou do troch mesiacov, teda do 1. júla 2004, v opačnom prípade strácali platnosť.

8. Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. apríla 2004 sa spotrebiteľskými zmluvami rozumeli „kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona“, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ (t. j. osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a na druhej strane spotrebiteľ (t. j. osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Spotrebiteľské zmluvy nesmeli podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). Podľa ods. 2 tohto paragrafu sa to však nevzťahovalo na predmet alebo cenu plnenia.

9. V prerokúvanej veci nie je podľa názoru súdu potrebné riešiť komplikovanú otázku, či zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 8. januára 2004 je spotrebiteľskou zmluvou alebo nie. Zmluva o úvere sa v danom čase nepochybne považovala za tzv. absolútny obchod na základe § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý sa spravoval Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu strán tohto záväzkového vzťahu (porov. napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 50/2013). Ustanovenie § 52 ods. 1 Obč. zák. však pomerne nešťastne vyhlasovalo za spotrebiteľské zmluvy len zmluvy uzavreté „podľa ôsmej časti tohto zákona“ (t. j. Občianskeho zákonníka). Podľa názoru súdu však uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka nemožno samo osebe považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Predovšetkým totiž sa podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. za neprijateľné podmienky považujú len „ustanovenia“ spotrebiteľských zmlúv, teda v princípe nie zmluva samotná. V prerokúvanej veci však dohoda o zrážkach zo mzdy nie je obsiahnutá (len) vo všeobecných zmluvných podmienkach, ale bola uzavretá vo forme samostatnej listiny (aj keď na predtlačí žalovaného). Netreba ani riešiť otázku, či sama skutočnosť, že určité dojednanie sa uzatvára na samostatnej listine, automaticky vylučuje, aby bolo takéto dojednanie považované za „individuálne dojednané“, k čomu by zrejme bolo potrebné predložiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie. Podľa názoru súdu však v prípade dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenej za takých okolností, aké sú v prerokúvanej veci, absentuje splnenie kritéria „značnej nerovnováhy“ v právach a povinnostiach zmluvných strán.

Citované ustanovenie totiž nevyžuje len nerovnováhu, ale nerovnováhu „značnú“. Toto kvalifikované kritérium vychádza z toho, že v podstate každej (aj synalagmatickej) zmluve je imanentný určitý nerovnovážny prvok, keďže takmer žiadna zmluva sa neuzatvára v stave absolútnej (objektívnej) vyváženosti. Každá zo strán pri vstupe do zmluvy očakáva určité výhody a za to je ochotná akceptovať určité riziká či nevýhody, resp. ústupky v prospech druhej strany. Podstatná je tu jej vlastná úvaha o tom, ktoré ústupky sú pre ňu akceptovateľné z hľadiska výhod, ktoré zmluvou získa, a nemôže byť úlohou ani ambíciou súdu nastoľovať absolútnu (objektívnu) vyváženosť zmlúv podľa predstáv daného sudcu. Zásah súdu musí prísť až vtedy, keď je nerovnováha „značná“. Navyše, § 53 ods. 2 Obč. zák. výslovne vylučoval zo skúmania súdu ustanovenia o predmete plnenia alebo o jeho cene, teda elementárne (hlavné) zložky každej zmluvy. Skúmaniu súdu tak boli z hľadiska tohto ustanovenia podriadené len vedľajšie (pravidelné, náhodné) zložky zmluvy ako právneho úkonu.

Podľa názoru súdu veriteľ, ktorý poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky, má oprávnený a odôvodnený záujem na tom, aby svoj nárok zabezpečil. Veriteľ nesleduje sociálnu pomoc dlžníkovi, ale sleduje vlastný zisk tým, že dlžníkovi dočasne poskytne prostriedky, očakáva ich vrátenie a primerané zhodnotenie (kde hranicou je, samozrejme, zákon a dobré mravy). Naopak, dlžník úverom získava výhodu disponibilných prostriedkov, ktoré môže spotrebovať ihneď, namiesto postupného sporenia a spotreby v budúcnosti. Takto získaná výhoda kompenzuje záväzok dlžníka vrátiť sumu vyššiu než požičanú a tiež strieť zabezpečenie veriteľa pre prípad, že dlžník nebude schopný svoj záväzok splniť. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavovala v čase 8. januára 2004 jeden zo zákonom pripustených spôsobov zabezpečenia záväzku, pričom obsah a spôsob výkonu tohto zabezpečenia boli regulované zákonom. Navyše, po vyslovení neplatnosti ostatných zabezpečovacích úkonov uzavretých v mene žalobcu Mgr. Kušnírom (v tomto smere je tun. súd podľa § 159 ods. 2 O. s. p. viazaný právoplatným uznesením č. k. 11 Er 1286/2004-20, ktoré vyslovilo neplatnosť splnomocnenia obsiahnutého v zmluve o úvere, keďže ide o rozhodnutie medzi zhodnými účastníkmi ako v tu prerokúvanej veci) dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje v podstate jediný zostávajúci prostriedok zabezpečenia záväzku veriteľa - žalovaného. „Značnú“ nerovnováhu pre dlžníka nespôsobuje sám osebe ani fakt, že veriteľ môže dohodu o zrážkach zo mzdy uplatniť v podstate priamo, bez súdneho rozhodnutia. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-34/13 (Kušionová proti SMART Capital) vyslovil v podstate záver, že sama skutočnosť, že presadzovanie nárokov zo zmluvy je možné aj bez ingerencie súdu (teda mimosúdne, priamo), nie je v rozpore so smernicou 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, za predpokladu, že existuje možnosť predbežne obmedziť takýto výkon a že existuje účinná následná súdna kontrola. Rovnaké závery sú použiteľné aj v prerokúvanej veci - predbežnú kontrolu uplatňovania práva veriteľa z dohody o zrážkach zo mzdy možno docieľiť cestou predbežného opatrenia (aké bolo vydané napr. aj v prerokúvanej veci a ktorým bolo zamestnávateľovi zakázané vykonávať zrážky zo mzdy) a následnú súdnu kontrolu (formou žalôb o neplatnosť, o určenie zániku práva a pod.) neobmedzuje žiadna právna norma.

Vzhľadom na to súd dospel k záveru, že sama dohoda o zrážkach zo mzdy medzi žalobcom a žalovaným 8. januára 2004 nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a keďže súd nezistil ani iný dôvod jej neplatnosti, považoval ju za platne dojednanú.

10. Dohoda o zrážkach zo mzdy je upravená v § 551 Obč. zák. Podľa ods. 1 tohto paragrafu sa dohodou o zrážkach zo mzdy „zabezpečuje“ uspokojenie pohľadávky. Z uvedeného ustanovenia je tak zrejme zabezpečovacia povaha tohto právneho úkonu. Obsahom pritom v prípade dohody o zrážkach zo mzdy nejde o nič iné, než o záložné právo na pohľadávku, resp. zabezpečovacie postúpenie pohľadávky sui generis. Touto dohodou totiž zamestnanec ako dlžník dáva veriteľovi právo, aby sa uspokojil z jeho budúcich pohľadávok (nárokov) na mzdu a iné príjmy, ktoré budú dlžníkovi vznikať v rámci pracovného alebo iného pomeru k zamestnávateľovi, resp. platiteľovi príjmu. Veriteľ je na základe predloženia dohody o zrážkach zo mzdy (§ 551 ods. 2 Obč. zák.) oprávnený inkasovať (nechať si vyplácať) od zamestnávateľa zamestnancovu mzdu. Právny vzťah medzi zamestnancom, zamestnávateľom a veriteľom je teda podobný, ako v zmysle § 151mb ods. 3 Obč. zák. právny vzťah medzi záložcom, jeho dlžníkom (poddlžníkom) a záložným veriteľom pri záložnom práve na pohľadávku. Úprava samotného § 551 Obč. zák. je v porovnaní s úpravou záložného práva mimoriadne stručná, a to v takej miere, že nemožno predpokladať, že by táto stručnosť úpravy bola zámerom zákonodarcu. Podľa názoru súdu je tak potrebné vzniknutú medzeru právnej úpravy riešiť použitím analógie (§ 853 ods. 1 Obč. zák.). Vzhľadom na uvedenú obsahovú podobnosť inštitútu zrážok zo mzdy s inštitútom záložného práva prichádza do úvahy analogické použitie práve tých noriem, ktoré upravujú záložné právo.

11. Z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že záložné právo podlieha premlčaniu, no nepremlčuje sa skôr než zabezpečená pohľadávka. Citované ustanovenie treba použiť analogicky aj na právo veriteľ vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy, teda právo žiadať od zamestnávateľa výplatu zrážok zo mzdy. Aj toto právo (ako majetkové právo) sa tak premlčuje, no nie skôr než zabezpečená pohľadávka. Na druhej strane však rovnako analogicky treba použiť ustanovenie § 151j ods. 2 Obč. zák. podľa ktorého samo premlčanie pohľadávky nebráni výkonu záložného práva. V tomto zmysle tak záložné právo nie je plne akcesorické, teda nezdieľa vždy bez ďalšieho právny osud zabezpečenej pohľadávky, pretože premlčanie zabezpečenej pohľadávky nevedie automaticky k premlčaniu záložného práva. Naopak, premlčanie záložného práva plynie osobitne a nemožnosť jeho výkonu na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky nastupuje až v okamihu, keď je premlčaná tak pohľadávka, ako aj samo záložné právo. Citované ustanovenia tak treba rovnako analogicky aplikovať aj na uplatnenie práva veriteľa z dohody o zrážkach zo mzdy. Samo premlčanie zabezpečenej pohľadávky veriteľa voči zamestnancovi (dlžníkovi) nemá za následok aj premlčanie práva veriteľa predložiť zamestnávateľovi dohodu o zrážkach zo mzdy a žiadať výplatu zrážok zo mzdy zamestnanca.

12. V prerokúvanej veci bola dohoda o zrážkach zo mzdy z 8. januára 2004 uzavretá na zabezpečenie pohľadávky žalovaného zo zmluvy o úvere z rovnakého dňa. Zo skutkového stavu je zistené, že touto zmluvou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver v podobe peňažnej sumy a žalobca sa zaviazal vrátiť ho. Takáto právna konštrukcia napĺňa definíciu zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, kedy ide o tzv. absolútny obchodný vzťah v zmysle § 261 ods. 3 písm. d), takže sa naň vzťahuje celá tretia časť Obchodného zákonníka. Pretože však žalovaný ako veriteľ poskytoval tento úver v rámci svojho podnikania a žalovaný ju neprijímal na takéto účely, spĺňa žalovaný definíciu veriteľa a žalobca definíciu spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 8. januáru 2004. Zmluva o úvere z 8. januára 2004 je tak zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom v právnej forme úveru [§ 2 písm. a) cit. zákona]. Zmluva medzi účastníkmi tak musela spĺňať aj požiadavky uvedeného zákona.

13. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. musela zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať okrem iného ročnú percentuálnu mieru nákladov. Z toho istého ustanovenia však vyplývalo, že jej absencia (ako podstatnej náležitosti) nemala za následok neplatnosť zmluvy, ale osobitný následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úroku. Vzhľadom na to sa v prípade absencie ročnej percentuálnej miery nákladov neaplikovalo ani ustanovenie § 4 ods. 4 cit. zákona, ktoré pri absencii určitých náležitostí zmluvy priznávalo jej platnosť za určitých podmienok. Logickým predpokladom aplikácie tohto odseku je totiž absencia takej náležitosti, ktorá by spôsobovala neplatnosť zmluvy. Z už cit. § 4 ods. 2 písm. g) však vyplýva, že absencia RPMN nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale osobitný právny následok. Vzhľadom na to podľa § 4 ods. 4 cit. zák. čerpanie úveru nehodí tento nedostatok zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

14. V prerokúvanej veci bolo zistené, že zmluva o úvere z 8. januára 2004 neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pričom žalovaný túto skutočnosť nijako nespochybnil. V zmysle cit. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. sa tak táto zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. To znamená, že veriteľ nemá nárok na plnenie dohodnuté v zmluve ako úrok alebo poplatok v najširšom zmysle slova. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi len sumu 10.000 Sk, ktoré mal žalobca vrátiť zvýšené o príslušný „poplatok“ v sume 8.000 Sk. Absencia RPMN v tejto zmluve však má za následok, že podľa § 4 ods. 2 písm. g) cit. zákona žalovaný na tento poplatok nemá nárok. Žalobca tak bol povinný zaplatiť veriteľovi len sumu 10.000 Sk, zvýšenú o prípadné úroky z omeškania v prípade neuhradenia splátok. Úroky z omeškania však ako akcesorický nárok podliehajú rovnakému premlčaniu ako sám nárok na vrátenie istiny.

15. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca mal splatiť úver s poplatkom v dvojtýždňových splátkach po 900 Sk. V zmysle záverov v predošlom bode však mal týmto spôsobom splatiť len 10.000 Sk. Záväzok žalobcu u žalovaného by tak v takomto prípade bol splatený najneskôr 12. splátkou (10000 : 900 = 11,11, teda 11 splátok po 900 Sk a posledná splátka 100 Sk). Z predloženého splátkového kalendára vyplývalo, že 12. splátka v poradí by bola splatná 24. júna 2004. Žalobca svoj záväzok prestal splácať už po šiestich splátkach, teda prvýkrát nezaplatil už splátku splatnú 15. apríla 2004. Zo zisteného skutkového stavu však nevyplýva, že by bol žalovaný využil právo dané mu v § 506 Obch. zák. a pre

omeškanie so splátkami by bol odstúpil od zmluvy už po omeškaní s dvoma splátkami (15. a 29. apríla 2004).

16. Podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka plynie premlčacia doba na čiastkové plnenia pre každé čiastkové plnenie samostatne, a to v zásade od splatnosti jednotlivých splátok. Premlčacia doba je pritom podľa § 397 Obch. zák. štvorročná. V prerokovanej veci tak premlčacia doba ohľadom poslednej splátky na sumu 100 Sk splatnú 24. júna 2004 začala plynúť až v tento deň a uplynula až o štyri roky, teda 24. júna 2008.

Túto premlčaciu dobu nepredĺžilo (porov. § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka) ani uznanie dlhu v notárskej zápisnici z 13. augusta 2004. Ako konštatoval tunajší súd v uznesení č. k. 11 Er 1286/2011-20, ako aj odvolací súd v uznesení sp. zn. 6 CoE 191/2012, bolo toto uznanie spísané splnomocnencom na základe splnomocnenia, ktoré je neplatné. V dôsledku toho nebol splnomocnenec oprávnený tieto úkony za žalobcu vykonať a takéto úkony tak voči žalobcovi nemôžu mať právne následky.

17. Plynutie a dĺžka premlčacej doby práv z dohody o zrážkach zo mzdy sa podľa § 261 ods. 4 Obch. zák. posudzuje tiež podľa Obchodného zákonníka, pretože zabezpečeným záväzkom je záväzok zo zmluvy o úvere (pozri bod 12 vyššie). Podľa názoru súdu je však ustanovenie § 100 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka subsidiárne použiteľné aj v obchodnoprávných vzťahoch (§ 1 ods. 2 Obch. zák.). Obchodný zákonník totiž neupravuje premlčanie záložného práva, pretože záložné právo (ako vecné právo) v ňom vôbec nie je upravené. V § 297 a nasl. Obchodného zákonníka boli až do 29. februára 1996 upravené len „niektoré ustanovenia“ o záložnom práve, teda nie úplná a komplexná úprava. Z tohto dôvodu nemožno ani predpokladať, že zámerom Obchodného zákonníka bolo komplexne regulovať vecné práva, a teda ani ich premlčanie. To dosvedčuje aj § 387 ods. 2 Obch. zák., ktorý výslovne odkazuje na premlčanie práv zo záväzkových vzťahov, teda nie vecných práv. Pri premlčaní vecných práv tak treba principiálne subsidiárne aplikovať tie ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sa svojou povahou výslovne vzťahujú na špecifické aspekty premlčania vecných práv. Takým ustanovením je aj § 100 ods. 2 druhej vety Obč. zák., ktorý upravuje špecifickú otázku „súbehu“ premlčania pohľadávky a zabezpečujúceho záložného práva.

18. V zmysle už citovaného § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s analogickou aplikáciou § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka vzniká veriteľovi právo na predloženie dohody a inkaso zrážok zo mzdy najskôr okamihom, keď zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená. Toto predloženie je vo svojej podstate právnym úkonom, pretože ním veriteľ prejavuje voči zamestnávateľovi vôľu využiť existujúcu dohodu o zrážkach zo mzdy; z § 551 ods. 2 Obč. zák. navyše vyplýva, že takýto právny úkon je vo vzťahu k zamestnávateľovi konštitutívny, teda až jeho vykonaním vzniká právo veriteľa voči zamestnávateľovi. Podľa § 391 ods. 2 Obch. zák. tak týmto okamihom (kedy zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splatená) môže veriteľ svoje právo vykonať po prvý raz a od tohto momentu plynie podľa § 397 Obch. zák. štvorročná premlčacia doba na jeho uplatnenie.

19. V prerokovanej veci mohol žalovaný ako veriteľ prvýkrát uplatniť právo z dohody o zrážkach zo mzdy so žalobcom v okamihu, kedy žalobca nezaplatil prvú splátku (15. apríla 2014), avšak len na uspokojenie tejto splátky. Uspokojenie nárokov na ďalšie splátky prichádzalo do úvahy až následne, pri splatnosti jednotlivých ďalších splátok. Ako už bolo uvedené, posledná splátka (ktorou by žalobca uspokojil istinu úveru žalovaného, ktorú jedinú bol povinný splatiť) bola splatná 24. júna 2004 a premlčala sa 24. júna 2008. Podľa § 101 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Obch. zák. sa tak vo vzťahu k tejto splátke nemohlo právo veriteľa na uplatnenie práv z dohody o zrážkach zo mzdy premlčať skôr, než sa premlčala táto splátka, teda skôr než 24. júna 2008. Keďže premlčacia doba vo vzťahu k právam zo samotnej dohody o zrážkach zo mzdy nezačala plynúť neskôr, je tento deň zároveň premlčaním nárokov zo zmluvy o úvere z 8. januára 2004, ako aj nárokov z dohody o zrážkach zo mzdy z toho istého dňa medzi žalobcom a žalovaným.

20. Podľa § 390 Obch. zák. platí, že premlčanie práva vykonať právny úkon má za následok, že jeho právne účinky nenastanú voči osobe, ktorá namietne premlčanie. Ako už bolo v prerokovanej veci odôvodnené, právo veriteľa predložiť dohodu zamestnávateľovi a inkasovať zrážky zo mzdy podľa § 551 ods. 2 Obč. zák. je v podstate právom vykonať právny úkon s určitými následkami. Aj keď tento právny úkon sám osebe smeruje voči zamestnávateľovi, jeho právnym základom, t. j. základom, ktorý tomuto úkonu dáva účinky, je dohoda medzi veriteľom a dlžníkom (zamestnancom zamestnávateľa). Právny úkon, ktorým veriteľ predloží dohodu o zrážkach zo mzdy a nadobudne právo na inkaso (výplatu)

zrážok zo mzdy zamestnanca, má však prvoradé právne účinky voči zamestnancovi (dlžníkovi). Z jeho mzdy sa totiž vykonávajú zrážky a vyplácajú sa (oprávnené) veriteľovi. Inak povedané, okamihom predloženia dohody zamestnávateľovi nastáva ten právny účinok, že jediným oprávneným prijímateľom (výplacným miestom, inkasantom) časti mzdy zodpovedajúcej sume zrážky sa stáva veriteľ namiesto zamestnanca. Voči zamestnávateľovi má takéto predloženie právne účinky len sprostredkovane, a to v tom, že zamestnávateľ je v dôsledku presunu inkasného oprávnenia zo zamestnanca na jeho veriteľa oprávnený (a povinný) plniť jedine veriteľovi a jedine plnenie veriteľovi má v takom prípade účinky riadneho splnenia. Ide vo svojej podstate o podobnú situáciu, aká nastáva pri notifikácii poddlžníka podľa § 151mb Obč. zák. a pri preukázaní sa dlžníkovi dohodou o postúpenia pri cesii podľa § 526 ods. 1 a 2 Obč. zák.

Premlčanie tohto práva tak môže namietať aj zamestnanec (dlžník) a toto premlčanie má podľa § 390 Obch. zák. za následok, že tieto účinky nenastanú. Nenastane teda účinok spočívajúci v prenose inkasného oprávnenia z dlžníka (zamestnanca) na veriteľa. Dôsledkom toho, že tieto účinky nenastanú, je to, že ani zamestnávateľ nemôže platne a s účinkom splnenia dlhu platiť časť mzdy zodpovedajúcu zrážkam do rúk veriteľa.

21. V prerokúvanej veci žalovaný svoje právo z dohody o zrážkach zo mzdy z 8. januára 2004 uplatnil až listom adresovaným zamestnávateľovi žalobcu z 15. apríla 2014, teda celkom zjavne po uplynutí premlčacej doby (pozri bod 19). Žalobca v podanej žalobe a neskôr v jej zmene výslovne namietol, že toto právo žalovaného uplatňovať nároky z dohody o zrážkach zo mzdy sa premlčalo. Tým v zmysle § 390 Obch. zák. voči žalobcovi nenastali účinky právneho úkonu uvedeného v § 551 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo ale znamená, že nenastali tam uvedené následky. Žalovaný tak nenadobudol právo, aby mu namiesto žalobcu bola vyplácaná časť mzdy žalobcu zodpovedajúca vykonaným zrážkam. Inak povedané, toto právo v čase vyhlásenia rozsudku nemá, toto právo neexistuje (§ 154 ods. 1 Obč. zák.). Žaloba, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd v tomto zmysle vyniesol určovací rozsudok, je preto opodstatnená a súd jej vyhovel (výrok I).

22. Žalobca mal vo veci úspech, preto mu súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. priznal náhradu trov konania. Vzhľadom na to, že žalobca je ako spotrebiteľ oslobodený od súdneho poplatku, sú účelne vynaloženými trovami, ktoré sa mu majú nahradiť, len trovy právneho zastúpenia.

a) Žalobca si vo vyčíslení zo 16. februára 2015 uplatnil trovy právneho zastúpenia za celkovo 3 úkony právnej služby po 101,25 €, pričom za tarifnú hodnotu veci vzal sumu 2.654,47 €, ktorú žalovaný žiadal v liste z 15. apríla 2014 adresovanom zamestnancovi žalobcu. Hoci takýto postup má svoju vnútornú logiku a v podstate rešpektuje aj znenie § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2013, nie je v súlade s konštantnou judikatúrou v tejto otázke.

Citované ustanovenie do 30. júna 2013 ustanovovalo, že za tarifnú hodnotu sa považuje okrem iného cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. Napriek tomu judikatúra Najvyššieho súdu SR (porov. napr. uznesenie 2 MOBdoV 3/2012, 6 Obo 26/08 a pod.) dospela k záveru, že v sporoch, ktorých predmetom je určenie neplatnosti zmluvy alebo pravosti pohľadávky, nie je tarifnú hodnotu možné určiť. Tieto závery sú v plnej miere použiteľné aj na žalobu o určenie, že tu určité právo nie je, keďže aj v tomto prípade je predmetom určenia určité právo (nárok), aj keď v jednom prípade žalobca jeho existenciu tvrdí, v druhom popiera. Ide teda vo svojej podstate rovnaký spor, len jeho „strany“ sú vymenené.

Na tom nič nezmenila ani novela vykonaná vyhl. č. 184/2013 Z. z., ktorá do cit. § 10 ods. 2 len doplnila ustanovenie týkajúce sa určovacích sporov o vlastníctvo k nehnuteľnosti. Ostatných určovacích sporov (iných než určenie vlastníctva alebo vydanie veci) sa uvedená novela nedotkla. Preto je pri určovaní sadzby tarifnej odmeny v prerokúvanej veci potrebné vychádzať z toho, že jej tarifnú hodnotu nemožno určiť [§ 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z.], a základná sadzba tarifnej odmeny je vo výške 1/13 výpočtového základu (t.j. 804 € v roku 2014 a 839 € v roku 2015). V dôsledku toho ani nie je relevantná výnimka v § 11 ods. 2 cit. vyhl., keďže dôvodom uvedeného určenia základnej sadzby nie je to, že žalobca je spotrebiteľ, ale to, že tarifnú hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch.

b) Súd za nahraditeľné trovy právneho zastúpenia považoval sumu 212,70 €, ktorá pozostáva zo - základnej sadzby odmeny za dva úkony právnej služby v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a účasť na pojednávaní 11. decembra 2014 - § 13a ods. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2013) po 61,85 € a za jeden úkon právnej služby v roku 2015 (účasť na pojednávaní 13. februára 2015 - § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za 64,53 €, teda celkovo 188,23 €,

- paušálnej náhrady (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za dva úkony v roku 2014 po 8,04 € a za jeden úkon v roku 2015 v sume 8,39 €, teda celkovo 24,47 €,

Súd považoval za účelne vynaložené aj trovy na pojednávanie 11. decembra 2014, aj keď muselo byť odročené kvôli zmene žaloby. Ak by totiž žalobca zmenu žaloby podal písomne (a pojednávanie by sa nekonalo), patrila by mu náhrada trov konania za tento úkon, čiže v konečnom dôsledku v rovnakej výške ako je vyčíslená vyššie.

Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. sa náhrada trov konania platí do rúk advokáta, a to bez ohľadu na to, o ktorú časť náhrady trov ide (súdny poplatok alebo trovy právneho zastúpenia). Preto bolo rozhodnuté tak, ako sa uvádza vo výroku II.

c) Keďže žalobca si celkovo uplatnil nárok na náhradu trov vo výške 328,22 € (vychádzajúc z tarifnej hodnoty 2.654,47 €), súd žalobcovi náhradu trov konania vo zvyšnej časti 115,52 € nepriznal (výrok III). V tejto súvislosti sa len dodáva, že doplnenie výroku III do rozsudku nie je v rozpore s § 156 ods. 4 O. s. p., pretože súd v zmysle § 151 ods. 5 O. s. p. pri vyhlásení neurčil výšku trov. Ak následne zistil, že boli návrhom (§ 151 ods. 1 O. s. p.) uplatnené vyššie trovy, je súd povinný rozhodnúť o celom takto uplatnenom nároku (§ 152 ods. 2 per analogiam cez § 167 ods. 2 O. s. p.). Výrok o trovách má povahu uznesenia, ktoré sa nemusí vždy vyhlasovať (§ 168 ods. 1 O. s. p.). Keďže súd pri vyhlásení rozsudku 13. februára 2015 nevedel, že žalobca si uplatní vyššie trovy, než mu náležia, nemal v danom momente dôvod vyhlasovať výrok III. Potreba jeho vydania vyvstala až po vyčíslení trov advokátom žalobcu, kedy už žiadni účastníci prítomní neboli. Preto tento výrok postačí pojať do písomného vyhotovenia rozsudku (ako v podstate samostatné uznesenie) a oznámiť ho účastníkom doručením (§ 168 ods. 2 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.